

Zakročoval-li tudíž k žádosti K. R. obecní strážník z příkazu obecního starosty a žádal-li, aby S-ová dala byt do pořádku, a když to odepřela, chtěl sám vykonati, čeho k tomu bylo třeba, jednali oba u výkonu nahoře uvedených policejních oprávnění obce a nerozhodovali jen o odporujících si nárocích na vydání dveří a oken, jak zmáteční stížnost míní, dovolávajíc se rozhodnutí Kr II 154/23 (sb. n. s. č. 1516), které však mělo jiný skutkový podklad. Bylo jí proto podle § 5, odst. 2 zák. číslo 3/1878 ř. z. ve znění § 1, odst. 2 zák. čís. 56/1935 Sb. z. a nař. zamítnouti v sedění neveřejném.

Čís. 5410.

Jde o přečin podle § 14, čís. 3 zák. na ochr. rep., spáchaný popuzováním proti židům pro jejich náboženství a rasu, vytýká-li se jim, že se dávají vésti ve styku s křesťanskými ženami udánlivými zásadami talmudu ke hnusným činům.

Přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III., čís. 5 zák. čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona na ochr. rep. není nikdy přestupkem po rozumu § 35 zákona na ochr. rep. a ustanovení tohoto posléze citovaného paragrafu pro něj neplatí.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Zm I 433/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 1. února 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle čl. III, čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. z., ve znění § 42 zákona na ochranu republiky.

Z d ů v o d ů:

Stížnost, obracející se proti rozsudkovému výroku, že článek, o nějž jde, zakládá svým obsahem skutkovou podstatu přečinu podle § 14, č. 3 zákona na ochranu republiky, a to popuzování k zášti proti židům vůbec pro jejich náboženství a rasu, namítá s hlediska hmotně-právního důvodu zmátečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř., že zmíněný článek v nejhorším případě obsahuje jen napomenutí k opatrnosti, pokud se týče podnět k uvažování, zda bezvýhradně zakročení paní H. ve prospěch židů není přenáhlené a zda je nelze vysvětliti neznalostí různých skutečností.

Stížnosti nelze přiznati důvodnost. Jde o výklad smyslu a účelu inkriminovaného článku, což je věcí právního posouzení. Nejvyšší soud podrobil proto inkriminovaný článek bedlivému rozboru a dospěl k týmž právním závěrům, které z něho vyvodil soud první stolice. V první polovině článku mluví se o tom, že ve Vídni došlo k projevu proti pronásledování židů v Německu, že hlavní referát měla paní I. H., která se jako dobrá katolička ostře vyslovila proti tomuto pronásledování, prohlásivši, že lidi nutno posuzovati nikoli podle jejich původu, nýbrž podle

jejich skutků, a že není pravda, že dějiny židovstva poukazují na vykořisťování jiných národů židy. Na to došlo podle vylíčení v článku k resoluci, obsahující ostrý protest proti pronásledování židů v Německu. V druhé části článku, počínající slovy »Poznámka k tomu« uvádí pisatel článku udánlivý citát z talmudu, pocházejícího asi ze 3. století po Kristu, v němž prý je vysloveno, že smí býti tříleté nežidovské děvčátko židem zprzněno, a citaci veršů židovského spisovatele P. M., uveřejněných v roce 1913, v nichž vyjadřuje židovský »básník« podle názoru pisatelova tutéž zavržení hodnou zásadu jako udánlivě talmud. Na konec klade pisatel článku otázku, zdali při zmíněném protestu také na toto byl vzat zřetel.

Nejvyšší soud uváživ, že poznámky pisatelovy, obsahující udánlivý citát talmudu a verše židovského spisovatele obsahu svrchu uvedeného, jsou připojeny bezprostředně k projevu a protestu proti pronásledování židů v Německu, v první části článku vylíčenému, je toho názoru, že článek, který je namířen proti židům vůbec, svým obsahem je záměrným a nepokrytým, pro každého průměrného čtenáře zcela dobře poznatelným útokem proti židům pro jejich náboženství a rasu, neboť židům se článkem tímto vytýká na podkladě udánlivého místa z talmudu a na podkladě veršů židovského básníka, že se dávají vésti ve styku s křesťanskými ženami udánlivými zásadami talmudu k hnusným činům. Zmíněný článek není objektivně kritikou židovské mravouky, ani není jen napomenutím proti unáhleným projevům a protestům, nýbrž v jeho obsahu je ztělesněno popuzování k zášti proti židům vůbec, nebo aspoň proti značné části neorthodoxních židů, tedy i proti židům jako skupině obyvatelstva v Československé republice pro jejich náboženství a rasu, t j. obsah článku je způsobilý a směřuje k tomu, aby bylo u čtenářů vyvoláno nepřátelské smýšlení proti židům pro jejich náboženství a rasu, a to nepřátelské smýšlení takové intensity, že by mohlo v případné chvíli vésti k násilnostem nebo jiným nepřátelským činům proti židům v Československu, tedy nepřátelské smýšlení, odpovídající pojmu zášti po rozumu § 14, č. 3 zák. na ochranu republiky (srov. rozh. č. 1923 Sb. n. s.). Že článek, o nějž jde, byl způsobilý a také směřoval k tomu, aby bylo u čtenářů vyvoláno nepřátelské smýšlení intensity právě uvedené, nemůže býti pražádných pochybností, uváží-li se prostředí a doba, v němž a kdy inkriminovaný článek byl uveřejněn. Staloť se tak v době, kdy podle nenapadeného rozsudkového zjištění bylo následkem události v Německu v krajích republiky osídlených převážně německým obyvatelstvem veřejné mínění proti židům rozdrážděno. Že inkriminovaný článek svým obsahem zakládá objektivní skutkovou podstatu přečinu podle § 14, čís. 3 zákona na ochranu republiky, bylo právě doveděno.

Obžalovaného zodpovědného redaktora nemůže zbaviti zodpovědnosti ve smyslu čl. III, čís. 1 a 5 zák. ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. z. ve znění § 42 zák. na ochranu republiky stížností tvrzená skutečnost, že článek byl cenzurou propuštěn. Na něm, jako zodpovědném redaktoru bylo, aby sám celý článek četl a zkoumal, jaký je smysl, směr a dosah myšlenek v článku projevených, není-li jím útočeno na některý právní

statek způsobem v zákoně stíhaným. Propuštění článku censorem nestačí k vyvinění zodpovědného redaktora (srov. rozh. 2244 Sb. n. s.).

Výrok rozsudku, že podmíněné odsouzení je v tomto případě podle § 35 zák. na ochranu republiky vyloučeno, protože veřejný zájem vyžaduje výkonu trestu, napadá stížnost zřetelným způsobem důvodem zmatečnosti podle § 281, č. 11 tr. ř.

S názorem stížnosti, že tento výrok rozsudku je pochyben, a to proto, že ustanovení § 35 zák. na ochranu republiky pro přešůpek zanedbání povinné péče podle čl. III, čís. 5 zák. ze dne 15. října 1868, č. 142 ř. z., ve znění § 42 zák. na ochranu republiky neplatí, dlužno souhlasiti. Tento přešůpek není přešůpkem podle zákona na ochranu republiky po rozumu § 35 tohoto zákona, nýbrž je, ač § 42 zák. na ochranu republiky mění znění čl. III, č. 5 cit. zákona z roku 1868, přešůpkem podle tohoto posléze citovaného zákona. Že tomu tak je, plyne ze znění 1. odstavce § 42 zák. na ochranu republiky a z poslední věty tohoto paragrafu, jež platí nepochybně jen pro přečin zanedbání povinné péče v posledním odstavci tohoto paragrafu uvedený. Není-li však přešůpek zanedbání povinné péče podle čl. III, č. 5 zák. ze dne 15. října 1868, č. 142 ř. z., ve znění § 42 zák. na ochranu republiky nikdy přešůpkem podle zákona na ochranu republiky po rozumu § 35 tohoto zákona, je zřejmo, že ustanovení tohoto posléze citovaného paragrafu pro něj neplatí.

Čís. 5411.

Nevyhovuje-li posudek lékařských znalců, nelze vyžádati hned posudek soudní lékařské rady, nýbrž má býti nejprve opatřen posudek dvou jiných stálých znalců lékařů sborového soudu první stolice v sídle sborového soudu druhé stolice.

Soud není při svém rozhodování vázán znaleckým posudkem, nýbrž má jeho správnost posuzovati volně podle svého uvážení.

Pominul-li soudní sbor porotní dáti porotcům otázky potřebné ke zjištění, zda obžalovaný spáchal čin, pro nějž byl obžalován, či nikoli, a vynesl-li na základě znaleckého posudku zprošřující rozsudek podle § 326, čís. 3 tr. ř., překročil obor své působnosti a zavinil zmatek podle § 384, čís. 4 tr. ř.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Zm IV 2/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti P. M., obžalovanému pro zločin úmyslného zabití člověka a j., jednak následkem zmateční stížnosti veřejného žalobce, jednak však i z úřední povinnosti z důvodů zmatečnosti podle bodu 4 a 9 § 384 tr. ř. zrušil rozsudek porotního soudu i s hlavním líčením a vrátil věc krajskému soudu v B. jako soudu porotnímu k novému projednání a rozhodnutí.